

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΤΟΣ 709 — ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 320

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ—ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1.50

ΗΡΧΙΣΕΝ Η ΕΞΟΝΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑ

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ὑπαρχηγοῦ τῆς συμμορίας Γιαγκούλα τοῦ ληστοῦ Σκοτίδα, ὁ ὁποῖος ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν ἀποσπασμάτων πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ δάσος τῆς Τσαμπουραῖας.

ΟΤΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ ΜΙΑΝ ΥΠΑΝΔΡΕΥΜΕΝΗΝ...

Ο Έρνεστος έβλεπε από τον να γίνη σάν κ' και έραστής τής; Ολυμπίας Στρουθά...

Η Ολυμπία ήτο γυναίκα που είχεν δ,τι έφραζέτο για να έπαρκεση στί; έπιθυμίες ένός τυλιού άνθρώπου.

Ο Έρνεστος είργάζετο για τήν εκτέλεσιν του σκοπού του με ύπομονήν και πείσμα...

Συγχά ο Έρνεστος έπεσκέπτετο τήν Ολυμπίαν κ' έπανήρχειε τήν κομμένην του από το σμειόν που τή είχεν αφήσει.

Διπλόν, άγαπήνην που φίλην, τής έλεγεν. άς δούμε γιατί άρνεϊσθε; Μήπως, έπειδή σάς άγαπώ;

Ακριβώς, διότι δεν σάς άγαπώ εγώ, άπαντούσεν έσεινή.

Δέν πειράζει, άπαντούσεν ο Έρνεστος. Πήτε τώρα να, και είμαι βέβαιος, ότι θα μ' άγαπήσετε εις το μέλλον.

Μά ή Ολυμπία άπέριπτε πάντα τήν θελκτικήν αυτήν προσφοράν.

Καθ'ένο παιδί, έλεγε, πόσος φορές πρόκει να σου πώ, ότι χάνεις άδικα τόν καιρόν σου;

Δηλαδή άγίατε τόν άνδρα σας; Τόν λατρεύω.

Δέν είαι δυνατόν αυτό; Πώς μπορεί μία γυναίκα ώμορφη κ' έξυπνη σάν εσάς να άγαπά έναν άνθρώπου άσχημο, χυδαίο, χοχινό, άναρχο, προστυχό κ. τ. λ.;

Η Ολυμπία όδως έπέμμενεν, όσον άρρωτά πρόσόντα του σούζου της. Αυτό ή άγίασε τίν Έρνεστον να τροποποιήση το άρχικόν του σχέδιόν.

Ακούσατέ με, άγαπητή μου κυρία, τής έλεπε μιά μέρα. Είθε άσυγχώρητη να μένετε πιστή σ' έναν άνδρα που σάς άπατά.

Αμέσως ή Ολυμπία άλλαξε χρώμα. Ο Καζιμίρ με άπατά! έφώναξε. Με άπατά ο άνδρας μου, άλλ' έσείς που το ξέρετε;

Ο Έρνεστος δεν έγνώριζε τίποτε. Τουτό όμως δεν τόν ήμπόδιζε να τό βεβαιώσει έπισήμως.

Είμαι πολύ βέβαιος. Ο Καζιμίρ σάς άπατά, και ξέρετε με ποίαν; Με τήν κυρίαν Μαντώ, τήν νόμιμον σούζου του φίλου μου Μάρκου.

Ψέματα, έπεν η Ολυμπία. Δέν τό πιστεύω αυτό. Η κυρία Μαντώ...

Ε, λοιπόν, άνέκραξεν ο Έρνεστος, άφού είναι ψέματα, έγω άναλαμβάνω να σάς φέρω άποδείξεις μερι τής ένοχής; του σούζου σας.

Τότε πλέον πιστεύω πως δεν θα διαστύσετε τόν εκδικητήτε... μαζί μου.

Αυτό σής τό υπό χαίρει, έπεν η Ολυμπία, με ύρος σοβαρό, σάν συνεντασμένους ούρανός.

Μαζίφο, άνέκραξεν ο Έρνεστος. Μάτι, με μάτι. Έτσι θέλω να σάς βλέπω, άγαπητή μου Σαβήτε... έδλω να σάς φιλήσω.

Τήν έφίλησε πόρματι, χωρίς να βρή καμ' άντίστασιν.

Έπί δεκαπέντε ήμέρας ο Έρνεστος προσπαθούσε να βρή τεκμήριον του έγκλήματος του κ. Καζιμίρ. Έδοροδόκησε τούς ύπηρέτας τής κυρίας Μαντώ, έκλάνεσε τήν γοηθωρόν, άλλ' αυτά όλα έπήλιν στά ποδύ. Το γράμμα, τό ένοχοποιητικόν γράμμα του κ. Καζιμίρ προς τήν κυρίαν Μαντώ, που ήρτώσεν, δεν μπορούσε να τό βρή. Βρήτε όμως ένα γράμμα τής κυρίας Μαντώ, προς τόν κ. Καζιμίρ και αυτό τόν ένενοστώσεν. Έτρέψεν άμέσως στήν Ολυμπίαν, τής έδωσε το γράμμα και τής έλεπε:

Τι λέτε, λοιπόν, γι' αυτό; Μου φαίνεται, ότι δεν μπορείτε να βρήτε καλλίτερον άπόδειξιν.

Πραγματικώς, είτεν η Ολυμπία, με δόν, τια σφισμένα από τόν θυμό της.

Και τώρα δεν θα διαστύσετε να εκδικηθήτε.

Όχι, άπήνητησεν η Ολυμπία, δεν διαστώ πλέον.

Τότε είμεθα σύμφωνοι. Αύριο θά σάς περιμένω στούς Άμπελοκήπους, στη φωλιόσσα που έχω νοικιάσει έπίτηδες για σάς.

Άλλοίμονο όμως! Η Ολυμπία έστρεψε τ' άγριαμένα μάτια της έπί το του.

Φίλε μου, του έλεπε, νομίζω, πώς τάχατε...

Ο ΝΟΜΑΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Τό γραφειόν τής Σφαίρας άναλαμβάνει τήν διαβίβασιν έπιστολών εκ μέρους των ένοηφερομένων προς διάσημον κ. Κωνσταντινούπολεος νοματιστήν και ανευκαταστήν διαμένοντα εν Αθήναις.

Είς τούς έπιθυμούντας να λάβουν άπαντήσεις δι' ύλιαις έπιστολάς και όχι διά τής στήλης γνωρίζω ότι, δέν να έσοκλειουν εις διπλούν τό όμοσέν άντιμισμόν.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΑ: Γάρον δέν διαβλέπω Αί έρωτικά σας περιπέτειαι...

ΚΑΤΑΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ, Δημοκόν: Στείσαται να νυμφευθήτε...

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΘΥΜΑΡΙ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ: Τό πρόσωπον εκεινο δέν θα επανέλθη...

ΣΕΛΗΝΟΦΩΤΙΣΤΟΝ ΒΡΑΔΕΙΑ, Βόλιξ Σούζυγός σας θα γίνη ο Γεώργιος...

ΚΑΤΑΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ, Δημοκόν: Στείσαται να νυμφευθήτε...

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ΠΑΡΑΧΟΝ: Επιστέμει εις δσα έγραφα δια τόν Υπερήφανον Θεσσαλον.

ERNESTE DAUDE Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου) Ο Κουτσογιάννης έξηκολούθησε.

Κατά τήν άνεκάλυψιν τήν συνέντευξιν των. Άκουσα λόγια που δεν άφινον καμιά άμφιβολία περί τής φύσεως του σχεδίου των.

Άκουσα τόν ήχον τών φιλημάτων, άλλά δεν μπόρεσα λόγω του σκότους να διακρίνω τήν μορφήν τού έραστου.

Τό μόνον δηλαδή που μ' ενδιαφέρει να μάθω.

Θα τό μάθουμε, έπεν ο Κουτσογιάννης. Δέν φρονείτε ότι ο έραστής τής σούζου μου θα είναι εκεινος που με κατηγορήσε στη γυνίκα μου;

Είμαι βέβαιος ότι αυτός είναι. Τό βράδυ εκεινο τόν ήκουσα να λέγει στη γυναίκα σας: Δέν μπορείτε να μείνης παιά υπό τήν στέγην φρονός;

Είπεν αυτό; Έπαναλαβάνω πιστότατα ότι είπε. Και ή γυναίκα μου τί άπήνησε;

Τίπο έ άλλο παρά ότι είναι πρόθυμος ν' ακολουθήση τόν έραστήν της.

Η άλλια άνέκραξεν ο Σαραμί. Με ήπάτησεν εκει, υπό τήν στέγην μου! Διατί άμφιβάλλα; Ποιός άλλος έλεγε συμφέρει να με κατηγορήση παρά εκεινος που ήθελε να με καταστήση μαρτόν εις τήν γυναίκα μου για να πάθη αυτός κοντά της τί δική μου θέσι;

Αλλά θα τόν μάθω και θα τιμωρήσω και αυτόν κ' εκεινή, θα τούς τιμωρήσω και τούς δύο.

Μείνετε εδώ και μη κινηθήτε, έπεν ο Κουτσογιάννης. Περιμένετε να ήδητε τήν σύζυγόν σας. Πρέπει να ύποκριθήτε, να προσποιηθήτε παντελή άγριοιαν, να ένεργήσητε κατά τούτουτον τρόπον ώστε να μη μπορή να διακολογηθή. Ένοήστε;

Και πιστεύετε ότι δεν θα θελήσω να εκδικηθώ;

Πρέπει πρώτον να τήν συλλάβετε επ' αυτοφώρως τούς ένόχους, όπως τούς συνέλαβα εγώ. Θα έχετε τότε μίαν άπόδειξιν. Θα μάθετε εάν ο άνθρώπος που σάς πέρνει σήμερα τί γυναίκα σας εν' εκεινος που θέλει να σάς άτιμώσιν, που σάς κατηγορή για τόν φόνον τής Ζουλιέτας. Πιστεύσατέ με κύριε άναρχά, πρέπει να είσθε ψύχραιμος και να έχετε ύπομονην. Τούτουστροφώς θα μπόρεσατε να εκδικηθήτε καλλίτερα.

Νά περιμένο, να περιμένο, άλλ' έως πότε;

Ακούσατε, έπήνησε σιγά ο Κουτσογιάννης. Νομίζω ότι ήκουσα να ήρξινον νέαν συνέντευξιν για τήν νύχτα τής Κυριακής προς τήν Δευτέραν, στη μισή μετά τα μεσάνυχτα.

Σας ύπόσχομαι να σάς τούς δείξω. Μου ύπόσχομαι ότι θα τούς δώ; Άναμφιβόλως!

Λοιπόν έστο. Θα περιμένο. Ο Κουτσογιάννης έφυγε ύποσχεθείς να έυρεθή πρό τής βίλλας τό μεσονύκτιον τής Κυριακής προς τήν Δευτέραν.

Ο Σαραμί έγύρισεν στη βίλλα. Ητο έξαλλος από όργην.

Ηπατήθη η ήπατήθη! έψιθύριζε.

Τήν Κυριακήν περί τό μεσονύκτιον ή Φρανσίνα ήτο μόνη στο δωμάτιον της, έτοιμη για τήν άναγορησιν.

Όρα σοβαρά, ώρα φοβερά γι' αυτήν. Τό ένοσώσε.

Παρετήρησε τό όρολόγιον. Ητο δώδεκα και τέταρτο.

Δέν θ' άργήση, έσκέπτετο. Έπιλήσασεν προς τό παράθυρον, τό όποιον είχεν άφήσει άνοιχτόν. Βαθεία γαλήνη έπεκράτη. Αίφνης τής έφάνη δι ήκουσε κρότον άμάξης.

Νά είνε άραγε ο άνδρας μου, έπιστρέφον από τό Νόμ, ή ο Ραούλ; έρώτησε τόν εαυτόν της με άγαντιαν.

Η Φρανσίνα άνέντευχεν ύποθέσασα ότι θα ήτο Ραούλ.

Έρριξεν επάνου τής ένα επανωφόρι κ' έπροχώρησε προς τήν πόρτα για να κατεβή στόν κηπο, μεταβαίνουσα προς συνάντησιν τού έραστου της.

Άλλ' ή πόρτα ήνοιχθη άποτόμος. Ο Άδριανός εισήλθε.

Η Φρανσίνα όπισθοχώρησεν έντρομος. Ο Άδριανός ήτο άρχος, σοβαρός και τό βλέμμα του έφανέρωνεν όργην και φόβο.

Κυρία, έπεν δέν θ' άναγορησήςτε. Δέν θ' άναγορησώ! Καί ποιος θα μ' έμπο-

δίσ; ήρώτησεν ή Φρανσίνα με ψυχραιμία. Έγώ, κυρία, εγώ, άπήνητησεν ο Άδριανός. Με ποιά δικαίωμα; Ο πατέρας μου και σύζυγος σας λείπει. Έπωφεληθήτε τής άπουσίας του για να φύγυτε, άλλ' είμαι έπιφορτισμένος να έπαυρηστώ έπί τής τμήσε του και δέν θ' άνεχθώ να δραπετεύσητε μετά τού έραστου σας.

Πώς γνωρίζεις; Είναι λοιπόν άλήθεια; Δέν ήμουν βέβαιος γι' αυτό; Είπεν ο Άδριανός εν τούτοις αι προαισθήσεις μου δεν με ήπάτησαν. Τούτο είναι άκόμη ένας λόγος για να μη σάς αφήσω να βγήτε από τό δωμάτιον αυτό.

Η Φρανσίνα δέν μπορούσε να πιστεύση εις δσα έβλεπε και άκουσε.

Ο Άδριανός αυτός ήτο ο δειλός εκεινος νέος που τήν είχεν έρωτευθή σέ τέτοιον βαθμό ώστε να μη μπορή να περάση από κοντά της χωρίς να τρέμη;

Ποιός λοιπόν τόν είχεν ειδοποιήσει. Πώς έγνώριζεν ότι θα έδραπέτευσε;

Άρηξέ με να περάσω, του είπε ήρέμως και διά φωνή; σταθερά.

Δέν θα περάσετε, κυρία. Άς έβθη εδω ο έραστής σας άν το μωρ. Θα έξηγηθώμε μαζί ή Φρανσίνα έκοκκίλισεν από τό θυμό της.

Με ποιά δικαίωμα, είπε, θέλεις να μου επιβάλλης τήν θέλησίν σου; Πώς εύρίσκεισαι εδω; Έν όνόματι του πατρός σου; Αυτός σου έδωσε τήν ένοσην να έλθης. Άγνοείς βεβαίως τούς λόγους οι όποιοι άντηλλάγησαν μεταξύ μας. Γνωρίζεις άν ή δραπέτευσις αυτή είναι δικαιολογημένη και άναγκαία;

Δικαιολογημένη ή δραπέτευσις μετά τού έραστου σας; άνέκραξεν ο Άδριανός.

Ξερώς πώς τήν στιγμήν αυτήν, άν ήθελα, μπορούσα να σου κάμω κακό; είπεν ή Φρανσίνα. Μπορούσα, έξηκολούθησε, να σου δείξω τήν άβυσσον τήν όποιαν δέν ύποπτεύσαι και εις τήν όποιαν μπορώ να σάς ρίξω με μιά λέξιν μόνον.

Οποιοδήποτε και άν είναι οι λόγοι τής φυγής σας, άπήνητησεν ο Άδριανός, άτιμάζετε τό όνομα τό όποιον φέρω.

Η Φρανσίνα έμειδίσασεν πικρώς. Είσαι βέβαιος ότι ή τιμή τού όνόματος σ' άπασχολεί; Θα σ' άπασχολούσε τό ζήτημα τής τμήσε του πατέρα σου, άν εγώ έδεχούμην τόν έρωτα σου και ύπέκυπα εις τούς πόθους σου;

Κυρία, ά έκράξεν ο Άνδριανός τρέμων. (Τό τέλος εις τό προσεχές)

Ο ΠΟΛΥ ΕΧΕΜΥΘΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Ένας άφελής νέος από τήν Τρίπολιν εισήλθεν εις τό έρωτικόν του σάδιον κατά τόν λαμπρότερον τρόπον. Κατέκλυε μιά πανδρευμένη γυναίκα.

Βγαίνοντας άπό τό σπίτι της άρχισε να τρέχει.

Ένας φίλος του τόν έπείνε.

Τι τρέχεις ετοι, μωρέ; Είχε φανερών άπαντά εκεινος άπερηγανός, με μιά γυναίκα.

Και γιατί τρέχεις τόσο γρήγορα;

Βιάζομαι για να τό... διαδώσω.

ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡ

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ

Μεγα σκάνδαλον εις τούς διαδρόμους τού θέατρον «Ολύμπια». Η όραία Λιζέτα πλοιάζει τόν ρεπόρτερ μιας βραδύνης έφημερίδος.

Είμαι έξω φρενών έναντιον σας, τού λέγει.

Και γιατί;

Κανχάρω δε έκοιμηθήκατε μαζί μου.

Άγαπητή μου φίλε, άπαντά ο ρεπόρτερ, δεν κανχάρω άλλά λοπούμαι γι' αυτό!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Η ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΗ ΜΑΙΤΡΕΣΣΑ

Μόλις ή Λολότα εκφώδη μίαν έπιθυμίαν ο φίλος της σπεύθει να τήν εγχαριστήσθ.

Ένα βράδυ ή Λολότα είχε σπρώσει τό ριντά του παραθύρου κ' εκύτταζε προσεκτικά τό φεγγάρι.

Μη τό κοιτάζεις τόσο, τής λέγει ο φίλος της, γιατί δέν μπορώ να σου τό δώσω.

EUGENIE SUY ΖΟΖΕΤΤΑ ΤΑΡΝΙΕ

(Συνέχεια και τέλος)

Ξερώ πώς είσαι μετρεμένος με τήν Ζοζέτα, είπεν ο Δάσκαλος.

Ο Άρθούρος τόν άγριοκόιταζε. Αυτό ήθελες να μου πής; τόν ήρώτησε με θυμό.

Μη θυμώνης, είπε ο Δάσκαλος με ήρεμαν προτοφανή διά τήν ίδιονύχρασιαν του. Δέν σ' έφώναξα έξω για να σκοτωθώμε. Θέλω να σου κάνω καλό. Πρέπει όμως πρώτα να έξρω άν έχης άποραστήσει τελειωτικά να πάρης γυναίκα σου τήν Ζοζέτα.

Ο Άρθούρος τόν εκύτταζε τώρα με προσοχή. Ο Δάσκαλος έμυλούσε με φωνήν, ή όποια επάλλετο από ειλικρινείαν.

Λέγε, του είπε. Τι θές να πής; Θα μ' άπαντήσης πρώτα σ' αυτό που σ' έρωτώ. Θέλεις να παντρηθής τή Ζοζέτα;

Νοί, άπήνητησεν ύποκόφως ο Άρθούρος. Καλά αυτό. Άλλά πρέπει πρώτα ή Ζοζέτα να βρή τούς γονείς της.

Τι αυτό φροντίζω, είπεν ο Άρθούρος. Περιττόν, άπήνητησεν ο Δάσκαλος. Όλα έχουν και οισοθή.

Αυτός ο άνθρώπος τρελλάθηκε, έσκέφθη ο Άρθούρος.

Εμεισολήθεις εισωπή όλίγων λεπτόν. Άκουσε, είπεν κατόπιν ο Δάσκαλος.

Τόσον καιρό δεν μπορούσα να σου πώ τίποτα, γιατί ένόμιζα ότι και σύ ήσουν κάποιος άπό τούς κατεργαρούσέκείνους πουμπανηγυρίζουσι όλη μέρα μέσω στό κατηλιό τής Λαγκάνας.

Τώρα όμως τελευτάω, από τήν συμπεριφορά που έδειξες στη Ζοζέτα, έπίστρα ότι είχα λάθος και άπεράσισα να σ' κάνω ευτυχισμένο.

Αποτόμως ο Δάσκαλος άπλωσε τό χέρι του κ' έπιασε τό χέρι τού Άρθούρου.

Εδλογημένη ή αν ή έισίσις σας, είπε. Η καρδιά ένός πατέρα θα σ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Του Alexis Bouvier (Τό τέλος)

Ο Μάξιμος προσπαθούσε να γλυτώσει. Η μάχη είχαν αρχίσει άγρια.

Αρχίζεις, εφώναζεν ο Γιάννης, ήλθες ένα βράδυ και μου χάλασες την εύτυχιαν του σπιτιού μου. Δοκίμω τον παιδάκι μας ήταν δικό σου; Κ' εγώ τ' αγαπώ;

Η Παουλίνα, γονατισμένη, προσευχόταν. Είχε σκεπασμένο το πρόσωπό τη, γιά να μη βλέπη.

Ο Γιάννης, ύστερα από τὸ κτύπημα τοῦ μπαλντῆ ἀρχισε νὰ τὸ βλέπη ὅλα κόκκινα μέσα ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ τοῦ σκέπαζε τὰ μάτια. Ἐδπλασάσε τὰς δυνάμεις του καὶ μὲ μιὰ ὀργὴ ὑπεράνθρωπη ἐσήωσε τὸ σῶμα τοῦ Μάξιμου ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα κραυγάζοντας:

Τὰ δελφίνα θὰ φάνε τὸ βρωμερὸ σου σῶμα.

Υστερα, ἐστράφηκε στὴ γυναῖκά του καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀγριεμένη του φωνὴ τῆς εἶπε:

Ἐτελείωτα μὲ τὸν ἕνα... τώρα οἱ δύο μας, Παουλίνα.

Ἐκείνη σύρθηκε μὲ τὰ γόνατα, ἄπλωσε τὰ χεῖρα της καὶ ἀρχισε νὰ βογγᾷ καὶ νὰ παρακαλᾷ:

Ἐλεος, Γιάννη. Ὅλα εἶναι ψέματα. Σοῦ ὀρκίζομαι. Ὁ Ἐρρίκος εἶναι δικό σου παιδί.

Δὲν ἀκούω τίποτα. Ὁ ἀγαπημένος σου πέθανε. Πρέπει νὰ παθῶναι καὶ ἐγώ, καὶ τὸ χαιδῶ καὶ ἐγὼ ὕστερα. Κανένας μὴ δὲν πρέπει πεινὰ νὰ δῆ τὴν ξηρὰ.

Ἐλεος Γιάννη, εφώναζεν ἡ Παουλίνα. Γιά ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ σοῦ εἶμαι σκλάβη. Τώρα ἐκεῖνος εἶναι νεκρός. Δὲν θὰ σ' ἀπατήσω ποῦ.

Δὲν ἔχεις λοιπὸν κορμιά μου παρά μονάχα γιά τὸ κακό; Κινδυνεύεις τὴ ζωὴ σου γιά νὰ βλάψης καὶ δὲν νοιώθεις δὲ ὁ θάνατός σου θὰ εἶναι ζωὴ γιά τὸ παιδί σου;

Ἡ Παουλίνα σύρθηκε ὡς σὰ πόδια του, τ' ἀγκάλιασε καὶ τοῦ εἶπε:

Γιάννη, εἶμαι μιὰ ἀτίμη, μιὰ λυπηρὸν με. Ἡ ζωὴ μου ὅλη θάνατ' ἔχει γιά τὸ παιδί μας. Δὲν εἶναι δικό μου τὸ παιδί.

Σοῦ ὀρκίζομαι πῶς; Ὁ Ἐρρίκος εἶναι γιός σου.

Μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ὁ Γιάννης κυττούσε τὸ αἷμα καὶ τὸ νερὸ ποῦ ἔτρεχε στὸ πρόσωπό του. Ἀρχισε νὰ διασείχη.

Ψέματα λές, τῆς εἶπε.

Ὅχι, ὄχι. Ὀρκίζομαι σὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἁγίους.

Ὀρκίζομαι σὸ παιδί; ὀρκίζομαι σὸν Ἐρρίκο;

Ἡ Παουλίνα ἔβλεπε πῶς ἡ ζωὴ της ἐξαετόταν ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς.

Ναί, εἶπε μὲ γαμηλι φωνή.

Ὀρκίζομαι λοιπὸν σὸ κεφάλι τοῦ Ἐρρίκου;

Ναί, ἐπανελάβεν ἡ Παουλίνα, τρομαρὸς κρότος ἀπὸ ἀστροπελέκι ἀκούστηκε τότε. Ἡ Παουλίνα, στὴ λάμψι τῆς ἀστραπῆς, εἶδε τὸ πτώμα τοῦ Μάξιμου ποῦ ἔπεσε ἀπάνω στὴ θάλασσα.

Τρομαρμένη ἡ Παουλίνα κρεμάστηκε σὸ λαμποῦ τ' ἀδός της.

Ὁ Γιάννης τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ ἀέρας εἶχε μερμένει λιγάκι καὶ ἡ βάρκα ἐπήγαινε πεινὰ στὴν τήχη.

Ὁ Γιάννης Μερὶτ δὲν εἶχε δὴ ποτὶ τὴ γυναῖκά του νὰ παρακαλᾷ. Τώρα ἐπίστευσε πῶς ἡ Παουλίνα δὲν εἶχε ψέματα καὶ συλλογίζότανε:

Ἀφοῦ ὠρῆσθηκα πῶς; Ὁ Ἐρρίκος εἶναι γιός μου, ἀφοῦ λυτῆται γιά τὸ κακό ποῦ ἔκανε... ἀφοῦ λέει πῶς; μ' ἀπάτησε μὲ τὸν Μάξιμο, γιὰ τὸ χρώσταγα, λεπτὰ, τότε θὰ πῆ δὲ ἐμένα ἀγαπᾷσε καὶ πῶς; θυσίασθηκε μόνο καὶ μόνο γιά νὰ μὴ μοῦ πουλήσῃ ὁ Μάξιμος τὴ βάρκα μου.

του τοῦ ἐσβυνε τὴν ἐνεργητικότητα. Τὴν ἀγαπᾷσε πολὺ τὴν Παουλίνα ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέρα τοῦ γάμου καὶ ἐξἠκολούθησε νὰ τὴν ἀγαπᾷ μέχρις ὅτου ἐφάνηκε ὁ Μάξιμος καὶ τ' ἀναποδογύρισε τὸ νοικοκυριό του. Ὁ νοῦς τοῦ Γιάννη Μερὶτ ἐφρευε σιγά-σιγά μὲ τὸ αἷμα του. Ἡ Παουλίνα ἔβγαλε τὸ μαντήλι τῆς καὶ ἐσφουγγίζε τὸ αἷμα προσπαθώντας νὰ τὸ σταματήσῃ.

Ὁ Ἐρρίκος εἶναι παιδί μου, ἐπιθύριζε ὁ Γιάννης.

Ναί, ἀπαντοῦσεν ἡ Παουλίνα, σκυλιάζοντας τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Μ' ἀγαπᾷ; λοιπὸν;

Σ' ἀγαπᾷ, ἀπαντοῦσεν ἡ Παουλίνα καὶ τὸν ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἐκεῖνος, μιστρόλλος τώρα, ἄρπαξε τὸν μπαλντῆ, ἐτρεξε στὴν πλοῖον, ἔβγαλεν ἕνα σανίδι ἀπὸ τὸ κατάρτι καὶ τὸ ἔκανε τιμόνι.

Υστερα εἶπε στὴ γυναῖκα του:

Παουλίνα, βγάλε τὸ φουστάνι σου νὰ τὸ κάνω πανί. Εἶμαστε μονάχοι ἐδῶ μέσα. Γρήγορα. Σὲ δυὸ ὄρες θάμαστε στὸ σπῆτι μας.

Ὁ ἀνεμος ἄρχισε πάλι νὰ λυσσομανᾷ καὶ τ' ἀστροπελέκια νὰ βροντᾷνε.

Ἡ φουστάνια δὲν ἤθελε νὰ ζήσῃ πεινὰ τὸ ἀντρογύνο αὐτό.

Ὁ Γιάννης, σὲ λίγα λεπτά, μὲ τὴν βουήθεια τῆς Παουλίνας, ἔκανε ἕνα πανί μὲ τὸ φουστάνι της καὶ τὸ ἔδεσε στὸ κατάρτι.

Ἡ βάρκα τραβῆσε τώρα ἰσοροπημένη.

Γιάννη θὰ μὲ σώσῃς; τοῦ ψιθύριζε ἡ γυναῖκά του.

Ναί. Σὲ μ' ἄ ὅρα θάμαστε στὴ Χάρη.

Γιάννη, θυμᾶσαι τὴν ἄλλη μέρα τῆς γάμου μας ποῦ μπήκαμε στὴ βάρκα, σ' αὐτὴ τὴν ἴδιαν βάρκα, καὶ ἐβγήκαμε στὸ πέλαγος; Θυμᾶσαι;

Ὁ Γιάννης τὴν ἐκτύπησε μὲ παρῆξενον χαμόγελο.

Ἐκείνη ἔξη ολούθησε:

Πάλι ἡ ζωὴ μας θὰ ξαναρχίσῃ, σὰν τότε, μὲ ἔρωτα.

Ὁ Γιάννης ἐγέλασε τόσο παραξένα ποῦ ἡ Πικυλὶ ἄ ἐροῦμᾶσε:

Θεὸ μου, τί ἐπιτέεις;

Τοῦ σκούτις πάλι τὸ αἷμα ποῦ εἶχε πλημμυρίσει τὸ μέτωπό του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλήσῃ σὰν νάκανε ἄρρωστο παιδί.

Γιάννη, πέ μου, σοῦ πονεῖ πολὺ τὸ κεφάλι;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε μὲ φωνὴ βραχνή:

Ὁ Ἐρρίκος θὰ χροῖ ὅταν μᾶς δῆ.

Ἡ Παουλίνα εἶχε καταλάβει πεινὰ ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶχε χροῖ τὸ μυαλό του.

Θεὸ μου, ἔλεος, ἐπιθύριζε.

Ἡ φουστάνια δυνάμωνε γερὰ. Ἐνα τρομαρὸ κῆμα πῆρε τὸ σανίδι ποῦ χρῆσάμεν γιά τιμόνι. Παρῆξενον κατόπιν καὶ τὸ κατάρτι μὲ τὸ φουστάνι τῆς Παουλίνας ποῦ ἐχρησάμεν γιά πανί.

Ὁ Γιάννης ἔπεσε μέσα στὴ βάρκα καὶ ἔμειν' ἐκεῖ γονατισμένος.

Ἡ γυναῖκά του σηκώθηκε, μισόγυμνη ὅπως ἦταν, μὲ μαλλιά ἐπληγμένα, κῆκανε κάποιον χειρονομία πρὸς τὸ ὕδρον.

Ἄν εἶμαι καταραμένη, εφώναζε, πάρε με. Σὲ παρακάλεσα μὰ δὲν μ' ἀκούσες. Μετάνοησα μὰ δὲν μὲ σπλαχνίστηκες. Πάρε με τότε νὰ γλυτώσω.

ΑΝΑΠΝΟΗ

ΕΣΥ, ΠΟΥ Μ' ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΤΟΣΟ...

Κακό κορίτσι. Ἐσὺ ποῦ μ' ἀγάπησες τόσο γίνεσαι τώρα αἰτία νὰ ζήσω μέσα σὰ ἐρείπια, ἐγὼ ποῦ τόσο εἶχα λαχταρήσει μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ μέσα σ' ἕνα ἐρημικὸ σπιτάκι... κοντά σου, πάντα κοντά σου... Στὰ στοργικά σου χάδια σὰν μέλι θὰ κυλοῦσε τὸ αἷμα μου μέσα σ' ἡς φλέβες καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδιάς μου μὲ τὰ γλυκὰ λόγια σου προσευχὴ θὰ γίνονταν καὶ θ' ἀνέβαιναν ψηλὰ στὸ ἄπειρο γιά νὰ εὐχαριστήσῃν ὅλα τὰ πνεύματα τοῦ ὁρατοῦ καὶ τῆς ἀράτης. Κακό κορίτσι Ἐσὺ ποῦ μ' ἀγάπησες τόσο μ' ἄφησες νὰ δοκιμάσω τὴν ἰσχυρότερη ἀπογοήτευσιν τῆς ζωῆς μου, μ' ἄφησες νὰ βγῶ γελασμένος στὰ περὶ φαντασματά μου δνεῖρα... μ' ἄφησες νὰ βγῶ γελασμένος σ' ἔσένα. Ἐσὺ ὁ σύντροφός τῶν μεγάλων καὶ τῶν φωτεινῶν δρόμων ἐσβυσε μὲ μιὰς τὸ ὄμαλο φωτῆκα ποῦ φώτιζε τὴ ζωὴ μου καὶ ἐρριχθετὴν ἀντανάλαστου ἐπάνω στὰ γράμματά σου, ἐπάνω στὰ λευκὰ ῥῶδα ποῦ μοῦ χάρισε, ἐπάνω στὴς φωτογραφίες σου, ἐπάνω σὲ μερικὲς ἀδρές καὶ ἀγαπημένες ζουλοῦλες... Κ' ἦταν ἡ ζωοδότης αὐτῆς ἀγγελάκια μικρὰ ποῦ τραγουδοῦσαν ὅταν ἐρχόσουν κοντά μου καὶ ἔλεγειαν ὅταν ἐφρευες...

Κ' ἐρριγναν λουλούδια τ' ἀγγελάκια αὐτὰ στὸ δρόμο σου καὶ μάζευαν, μάζευαν ἄλλα λουλούδια, πῶς μεγαλώσανε στὴ δροσιά τῆς ἀγάπης των καὶ εἶχαν γίνῃ στεφανί. Κ' ἡ φυφούλα θὰ ἦσαν ἐσὺ, κακό κορίτσι...

Ποῦ εἶναι τώρα αὐτὰ ὅλα; Πῶς εἶναι τὸ μικρὸ ἐρημικὸ σπιτάκι, ποῦ εἶναι τ' ἀγγελάκια ποῦ εἶναι τὰ λουλούδια; Ποῦ εἶναι τώρα τὰ βιβλία μου, τὰ τραγουδιὰ μου, τὰ ὄμαλα σου σουβενίρ, ἡ φωτογραφίες σου, ὅλα αὐτὰ τὰ μικροπραγματά ποῦ μὴς θυμᾶν μιὰ ζωὴ ποῦ ἀφήσαμε καὶ μιὰ ζωὴ π' ἀρχίζαμε; Κακό κορίτσι, δὲν λυπηθήκαμε τοῦλάχισον τῆς ἀνάμνησιν μου τῆς καλῆς ποῦ μονάχα αὐτὲς μοῦ δίνανε τὴ δύναμιν γιά τὴ ζωὴ; Καὶ μὲ τὴν δύναμιν αὐτὴν θὰ γινόμουν καὶ ἐγὼ μιὰ μέρα ὁ μεγάλος καὶ ὁ ἰσχυρὸς καὶ ὁ θάλασσας χαρὶ ἀπὸ τὴ δόξα μου καὶ θάλασσας ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου τὴν εὐτυχία. Καί ποῦ δὲν θὰ τοῦ μοῦσε νὰ φαρμακώσῃ τῆς ἡμέρας μας. Τώρα... Τώρα εἶναι πεινὰ τίποτε. Τί εἶναι τὸ σύννεφ' ποῦ τὸ σπῆχνει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁ βροχιάς; Τί εἶνε ἡ βροχούλα πῶς εἶναι πρὸς τὴν ἐπιθυμία τὰ κύματα; Τί εἶναι τὸ καλὸν ποῦ ψύχεται τ' ἀγέρας; Τί εἶναι; Δὲν εἶναι τίποτε δὲν θυμᾶμαι τίποτε δὲν ξῆ γιά τίποτε, ἐστὶ καὶ ἐγὼ.

Μὲ τὰ γράμματά σου στὴν τσέπη μου καὶ μὲ τὴν καρδιά μου ἀπονεκρωμένη ἀπὸ τὸν σπληνισμόν σου, τρεβῶ καὶ μέρα στὴ ταβέρνα. Καὶ ἐκεῖ, ἐκεῖ περᾶν μερικὲς ὄρες τελείας ἀποκνηνώσεως. Κι' ὅταν μοῦ πονεῖ πεινὰ τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια μου ἀρχίζουν νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρᾶσι πᾶνον τότε τὸ δρόμο γιά ν' ἀρχυθῶ καὶ ποῦ καὶ νὰ κλάψω τρελλά. Ἐνος ἀνδρᾶς ποῦ κλαίει. Φοβῆθ'! Ἐνα ἀγαλῆα ποῦ εἶχε στήθει μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χεῖρα ἰδρύριζε συντοξίματα. Γιατὶ δὲν ἦσαν ἡ γυναῖκα ποῦ ἀγάπησες. Ὅχι, κακό κορίτσι. Ἦσαν ἡ γυναῖκα ποῦ λογάριζε δὲν ἦσαν ὁ σύντροφός τῶν μεγάλων καὶ τῶν φωτεινῶν δρόμων, παρὰ ἡ ἐκδικητὴς ποῦ ἤθελε νὰ μὲ κτυπήσῃ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐτοιμαζόμουν νὰ μεγαλοφρονῶ. Ἐγὼνα τρελλά!

Μὰ ὄχι, ὄχι. Μέσα μου ἐξέπνευσεν κάποιον θηρίο ἄκούω τῆς φωνῆς του, ἀκούω τὰ οὐλιασματά του. Ἐξέπνευσεν καὶ σὲ μένα ἡ ἐκδικητὴς. Δὲν σοῦ αἶνα τίποτε. Κ' ἐσὺ μοῦ δῶσες γιά τὸν γεράτο τὸ ποτήρι μὲ τὸ δηλητήριον. Μὰ τὸ δηλητήριον δὲν τὸ να ὅλο ἐγὼ, ἐφύλαξα καὶ γιά ἔσένα. Κι' ἐπὶ τὸ πῆξ. Θὰ τὸ πῆξ, γὰρ τὴ δικαιοσύνην τῆς ἀγάπης. Γόσε θὰ παρηγορηθῶ καὶ ἐγὼ. Τότε ἴσω; σπῆθ'.

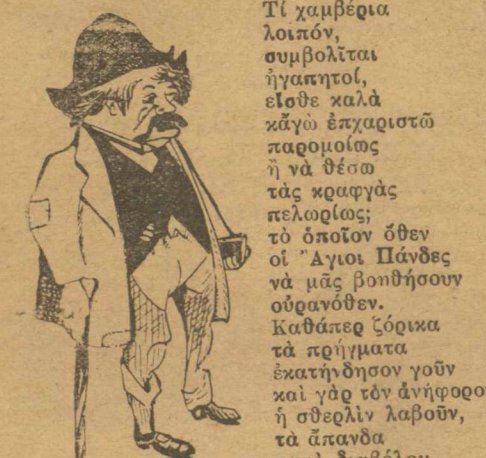
Μόνον τότε, κακό κορίτσι.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΚΑΘΑΓΕΛΩΣ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΓΚΟΥΛΑ

Τί χαμῆβρια λοιπόν, συμβόλῃται ἡγαπητοί, εἶθε καλὰ καὶ ἐπαριστῶ παρομοίως ἢ νὰ θέσω τὰς κροφᾶς πελορῆσι; τὸ ὅποιον ὄθεν οἱ ἄγιοι Πάνδες νὰ μᾶς βοηθήσῃν ὁδονόθεν. Καθᾶπερ ζῶντα ἐκατήδησον γούν καὶ γὰρ τὸν ἀνηφορὸν ἡ σφαιρῆν λαβοῦν, τὰ ἀπαντα κατὰ διαβόλου διαγαίνουσιν καὶ οὐκ ἔχουσιν εἰσεῖναι μᾶς μαγερέπτουσιν, τὸ ὅποιον ἢ χολιᾶρα ἐν τῷ καζανίον. Τὰπαντα πάντα, διαπυθλονόμενος ὁ τρισυχῆς ἀπεφάρισεν νὰ γίνῃ τῶν πόλεων ληστής, ἔπειθ' ἡ δίκος οὐκ εἶμι εἰδικὸς ἐμετέμβην εἰς τὸν σύλλογον τῶν ἐθειονδῶν διὰ κληγῆς, μεταμορφοῦντες οὖν εἰς τοιοῦτον ὡς ἐμβλέπετε ἐν τῷ εἰκόνι τὸ ἐμὸν μοῦτρον. Οὕτω θὰ λειβάνω καὶ τὸ μωθίον, τὸ ὅποιον θὰ σὺλ αμβίνω καὶ πτηνὰ ἐν τῷ κληγίον

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΤΗΣ ΝΟΡΑΣ

ΑΙ ΜΑΓΙΚΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Table with 4 columns and 4 rows containing numbers 1-14 and the text 'ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ'.

1-2-3-4 Χαριτωμένο ὄνειρον κοριτσιού 5-6-7-8 Ἡ Ρόζα εἶναι 19 ἐτῶν καὶ ὁ Μίμης πάλι 19. Τ' εἶναι καὶ οἱ δύο; 11-12-13-14 Πόλις τῆς Ἡπείρου, ξακουστὴ γὰρ τὸ γεφύρι τῆς. 1-5-9-11 Κάτι ποῦ ὄλο ἀνεβαίνει. Ἀερόπλῆνον δὲν εἶναι. 4-8-10-14. Τί ἰκανοποιεῖ τὴν δίψαν τοῦ ληστοῦ; Τὸ κενὸν ἔπου ὑπάρχουν αἱ λέξεις ΜΕΓΑΛΑ ΒΡΑΒΕΙΑ δὲν πρέπει νὰ ληφθῆ ἔπ' ὄν. Οἱ ἀριθμοὶ 2-6-12 καὶ 3-7-13 δὲν σχηματίζουν καμμίαν λέξιν.

Table with 2 columns: ΓΑ ΒΡΑΒΕΙΑ and list of names with points.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 317 ΦΥΛΛΟΥ

Δύσις: Διαβάσατε τὴν «Σφαῖρα». ΑΥΤΑΙ: Βεγγίος Σουλῶν, Ἰωάννα Παλαδάκη, Ἀλεξάνδρα Τσιμιγκάτου, Γεωργ. Κατσούλης, Μεν. Σπᾶτης, Χρήστος Κιτσαφούρος, Ἰωάν. Γκωμάς, Ἰωάν. Μαραγκός, Σπύρος Γ. Βλαχόπουλος, Ἰ. Καλλῆς, Ἄπ. Μπέζος, Σπύρος Κοκκομετάκης, Λίλια Βαμβακούση, Θ.σβη Ἰερβίου, Γ. Μάππας, Νίτσα Βαρθαλίτου, Μίμης Νικολίου.

ΕΚΕΡΔΙΣΑΝ: ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ, ἐνίσταν συνδρομήν «Σφαῖρας», Ἀλεξάνδρα Τσιμιγκάτου, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ἐξάμηνον συνδρομῆς, Ἰωάν. Μαραγκός, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ, ἕνα ἀντίτυπον τὰ «Μυστικά τῆς Καλλονῆς», Νίτσα Βαρθαλίτου, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ, Ἀρχ. 15, Μίμης Νικολίου, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ, ἕνα ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορηματοῦ «Ἰουδῆ», Γεώργιος Κατσούλης, Η ΔΙΣ ΝΟΡΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΟΜΑΤΑ

ΖΩΗ ΕΙΝ' ΑΥΤΗ, ΖΩ'Ι ΤΣΑ ΜΟΥ;

Θυμήθηκα πάλι σήμερις τὰ καλῆά μου, ρε Μανιά μου ἀποβουτυρωμένη, καὶ ἐστὶ ἐρράγιος ἡ ψυχὴ μου σὰν νάτουν γινωμένη ἀπ' τὸ ταμῆντο ποῦ στρώσανε τὴν ὁδὸς Πατησῶν.

Θυμήθηκα ποῦ λές τὸν καιρὸ ποῦχα μὴ οἰκότεροφος στὸν Μεντρῆσε...

Μὴ μοῦ κινεῖνίξῃς σὰν τὸ καναρίνι καὶ δὲν εἶχα κίνεϊ κανιά λησεία οὔτε κανένα βιασμὸ Ἐγγίεμαι αἰθρία;

Γινότανε κείνες τῆς μέρες κάποιον διαδύωσι γιά τὴν ἐκλογὴ τοῦ Σιμόπουλου καὶ δὲν ἔξερο πῶς; μ' ἐτό ἴτις κάποιος ἀντίθετος Ἐγὼ δὲ χαινο καιρὸ καὶ τὸ φροτῶσῶ στὸ σπῆθος ἕνα σου μαδάκι. Μὰ κείνες τραβήχτηκε καὶ ἐξὸ ἀντί νὰν τ' ἀνοίξῃ τούτῃ σὸ σπῆθος τ' ἀνοίξα στὸ μανίκα. Αὐτὸ ἦσαν οὐλο. Τὴν ἄλλη μέρα ἐβούριζε ἡ Ἀθῆνα καὶ ὁ πρόεδρος τῶν οἰνοπολῶ ἦρθε νὰ μὲ δῆ στὴ φυλακῆ γιὰτὶ φροβήθηκε μῆμῶς ἕκανα κανένα σπουδαῖο ἔγκλημα.

Ρε, πῶς; ἄλλᾶζον τὰ χρόνια, ρε σπᾶννο ἀσπᾶννο! Τὸ σήμερις τραβῆς τὴν χατίρα μεσ' στὴν ὁδὸν σταδίου, ἀποκεφαλλίξῃς ὀδὸ κληρῆς συνοικίης, τραβῆς ὕπερης μερικὰ πορτοφόλια, τὰ καταθέτες στὴν τσέπη σου καὶ ἀπὲ φουτῆ, βροχιά μου, φύσηξε νὰ πῶν τὰ πανιά μας. Πηδῆς σ' ἕνα καράβι καὶ ν' ἀναχωρεῖς μὲ τὸ Ἐσπῆρες γιά τὰς Εὐρώπας.

Κ' ἔχεις καὶ τὴν ἀστονομία τῶν πόλεων νὰ σοῦ γρατζουνάει τὸ φιλότιμον ἐπιδέητης ἐπέταξες κατὰ γῆ; ἕνα πακέτο ἀπὸ τοιάφρα Δηλαδῆς τί θέλει ὁ κύριος; Ἀμ' ἀδείξῃ τὸ πακέτ' μας νὰν τὰ τρώμε; Ἐνοιώσω καὶ ὁ πῶς τὰ καταφέρνει τὸ σήμερις ἡ κυβερνήτις τῆς βουλῆς; καὶ ἡ κυβερνήσι τῶν ὀρέων γλήγορης θ' ἀναχωροῦμε νὰ τὰ τρώμε καὶ τ' ἀποτσιγγᾶρα καὶ τὰ πικῆτα καὶ τῆς πορτοκαλοφλοῦδες, Μονάχα ψωμί δὲν θὰ τρώμε. Μ' ἀντιλήθεις σὴνήμερον;

Κ' ὕστερις σοῦ λέει ὁ ἄλλος γιὰτὶ κάεις ἀπεργία καὶ ἀφίνεις, χωρίς συγκοινωνία καὶ χωρίς λεστροῖ καὶ χωρίς ταμῆντο καὶ χωρίς πετρελαιο τὸν κορμᾶκι. Ρε, ἐδῶ κείνες ἀπεργία ὁ θεός, τί θές νὰ κάνουμε οἱ ἄλλοι; Θὰ μοῦ πῆ; ὁ ἄλλος ποῦχει τὴ γάμῃνα στὰ πρόσπειρα τί θὰ γάρῃ; Καὶ τὰ ποδάρι γιὰτὶ τάχουμε; Ὁ καὶ ἀγαπᾷ τὸ σήμερις διν ποῦπει νάχη μονάχα γερὴ καρδιά. Χρησιάζονται καὶ γερὰ ποδάρια γιά τὴ συγκοινωνία; Κοιμῆται;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΩ

Κ' ἄκουσα χθὲς καθὼς περνοῦσα νὰ τραγουδοῦς μεσ' τὴν αὐλὴν καὶ τὸ θεὸ μου εὐχαριστοῦσα γιὰτὶ δὲ μ' ἔκανε ποῦλι.

Σ' εἶδα στὸν κῆπο σου τὸ γιόμῃ λουσαμένη σ' ἕνα φῶς ξανθὸ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσ' ἄκομα γιὰτὶ δὲ μ' ἔκανε οὔτε ἀνδρῶ.

Ἦθελα σκάση ἀπὸ τὸ φθῆνο ἀνδρῶν ἂν μ' ἔκανε ἡ ἀνδρῶ. Μὰ σὰν καρδοῦλα ποῦμαι μόνο σ' ἄκομα, σὲ βλέπω, ὁ ἀγαπᾷ!

Γ. ΑΒΑΝΑΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΑΝ

...ΕΚΕΙ, ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΥΣΕ

ΓΙΑΤΙ ΕΓΙΝΕ ΛΗΣΤΗΣ Ο ΓΙΑΓΚΟΥΛΑΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΩΡΑΙΑΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ
ΤΟ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΤΡΟΜΕΡΑΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ
Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ ΤΡΟΜΕΡΟΥ ΛΗΣΤΑΡΧΟΥ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἡ πραγματικὴ αὐτὴ ἱστορία τοῦ ληστήρχου Γιαγκούλα γράφεται ἀπὸ τὸν ἐν Κοζάνῃ φίλον τῆς «Σφαίρας» κ. Νικόλαον Μπιζόπουλον, ὁ ὁποῖος παρεκολούθησε ὄλην τὴν μέχρι τοῦδε δοξείν καὶ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ ληστήρχου.

(Ἡ συνέχεια)

Πεντὰς χωροφυλάκων ἐπετάχθη διὰ μέσου τῶν βάτων καὶ τῶν σιλῶν καὶ οἱ πυροβολομοὶ ἤρχισαν νὰ δονοῦν τὸν ἀέρα.

Τὸ καταδιωκτικὸν ἀπόσπασμα εἶχεν ἀνακαλύψῃ τὸ κρυφθῆναι τοῦ Μπλαντέμη, ἀλλὰ προτοῦ δυνθῆναι νὰ τὸν συλλάβῃ, ὁ λήσταρχος, εἰδοποιήσας τοὺς συντρόφους του περὶ τοῦ κινδύνου, ἐτρέπη εἰς φυγὴν.

Εἰς μάτην τώρα ἐρευνοῦσαν οἱ χωροφυλάκες. Εἰς μάτην ἐξώδενον τὰς σφαίρας τῶν. Ὁ Μπλαντέμης εἶχε χαθῆ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν. Ἐλύσσαν οἱ χωροφυλάκες, μανιώδεις ἐξήταζον καὶ τὴν παραμικρὰν κρύπτην τοῦ δάσους. Δὲν ἐφαίνετο κανεὶς. Ἡ εὐκολία μετὰ τῆς ὀποίας ἐξαφανίζονται οἱ λησταὶ πρὸ τῆς θέας τοῦ κινδύνου εἶναι μοναδική.

Ὁ Γιαγκούλας ὅμως τί εἶχεν ἀπογίνει; Μόλις ἀντελήφθη τοὺς χωροφυλάκας καὶ ἤκουσε τὸν Μπλαντέμη νὰ σφύριξῃ καὶ κατόπιν νὰ τρέπεται εἰς φυγὴν, ἐρρίφη μέσα εἰς μίαν πυκνὴν βάτον, ἐξηπλώθη κατὰ μῆκος κ' ἐμεινεν ἐκεῖ ἀφανής. Οἱ χωροφυλάκες εἶχον λάβει ἀντίθετον διεῦθυνσιν καὶ τούτου δεδομένου, βοηθούσης δὲ καὶ τῆς τύχης, ὁ Γιαγκούλας ἠδυνήθη νὰ σωθῆ καὶ τὴν φορὰναυτήν.

Μία σατανικὴ ἰδέα τοῦ ληστήρχου Μπλαντέμη

Ὁ λήσταρχος Μπλαντέμης ἕνα βράδυ ἐφοίνετο πολὺ μελαγχολικός. Δὲν εἶχε ὄρεξιν οὔτε νὰ φάγῃ, πρᾶγμα σπάνιον δι' ἕνα ληστήν.

— Ἐπήρες κανένα κακὸ μῆνυμα, καπετάνι μου; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἐκ τῆς συμμορίας του ληστής Παπαγεωργίου.

— Τί τὰ θέλεις, ρε Κώτσο, ἀπήντησεν ὁ Μπλαντέμης. Βαρῆθηκα πειὰ αὐτὰ τ' ἀποσπάσματα. Ἐτοί μουρχειται νὰ παραδοθῶ κάποτε γιὰ νὰ ἡσυχάσω.

— Μεγάλον λόγον λές, καπετάνι μου, εἶπεν ὁ Παπαγεωργίου. Πῶς εἶσαι ἔτσι ἀπόψ; Κάνε ὑπομονή καὶ θὰ συγάζουσε σὲ λίγο. Πέντε εἶναι ὅλοι, ποῦ θὰ μᾶς πᾶνε;

— Δὲν ξέρω πῶς ἔγινε, ρε Κώτσο, ἀπήντησεν ὁ λήσταρχος, ἀλλὰ δὲν ἔχω πειὰ κέφι νὰ πολεμῶ μ' αὐτὰ τ' ἀποσπάσματα. Καὶ ξέρεις τί σκέφθηκα;

— Τί; ἠρώτησεν ὁ ληστής.

— Πῶς νὰ τὰ καταφέρω νὰ πάρω ἀμνηστία.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολον πρᾶγμα. Σήμερον αὔριον θὰ τὸ κατορθώσωμε.

— Δὲ μοῦ λές, ρε Κώτσο ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ λήσταρχος, εἵμαστε μόνοι ἐδῶ χάμου;

— Ναί.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Οἱ ἄλλοι φυλάνε καρραοῦλι.

— Ὅλοι;

— Ναί.

— Κι' ὁ Γιαγκούλας;

— Ὁ Γιαγκούλας εἶναι μέσα στὸ ἀμπρι καὶ γράφει κάποιον γράμμα.

— Λοιπὸν ξέρεις τί σκέφθηκα; εἶπεν ὁ Μπλαντέμης, ὅταν ἐβεβαίωθη ὅτι ἄλλος κανεὶς ἀπὸ τὸν ἐμπιστὸν του Παπαγεωργίου δὲν θὰ τὸν ἤκουε. Σκέφθηκα νὰ ξεκάνω τὸν Γιαγκούλα, νὰ στελῶ ὑστερὶς τὸ κεφάλι του στὰ Σέρβια καὶ, σύμφωνα μετ' ὁ νόμον, νὰ ζητήσω ἀμνηστία.

Ὁ λήσταρχος Μπλαντέμης τὸ εἶχε ἀποφασίσει πλέον. Θὰ ἐφρόνευεν εἰς δεδομένην εὐκαιρίαν τὸν Γιαγκούλα, θὰ τοῦ ἐπαίρνε κατόπιν τὸ κεφάλι, θὰ τὸ ἐπεδείκνυεν εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ δυνάμει τοῦ σχετικοῦ νόμου θὰ ἐλάμβανεν ἀμνηστία.

Ὁ Μπλαντέμης εἶχεν ἀποκάμει πλέον πολλῶν πρὸς τὰ διάφορα ἀποσπάσματα, ταλαιπωρούμενος διαρκῶς ἐν μέσῳ τῶν διαφόρων κακουχιῶν καὶ μὴ ἀπολαμβάνων σχεδὸν οὐδενὸς ἀγαθοῦ. Καὶ εἶχεν ἀπογοητευθῆ ὁ Μπλαντέμης καὶ ἤρχισε ν' ἀποθαρρύνεται διότι αὐτὸς κάθε ἄλλο ἦτο πλασμένος παρὰ δι' ἀρχηγὸς ληστῶν.

— Βαρῆθηκα πειὰ, ἔλεγε στὸν σύντροφόν του ληστήν Παπαγεωργίου. Ἀμνηστία βέβαια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ δώσῃ κανεὶς; θὰ τὴν πάρω κ' ἐγὼ μόνος μου.

Καίτεπειθ' ὁ Παπαγεωργίου ἐκίκοισε τὸ κεφάλι του ἀμφιβάλλον, ὁ Μπλαντέμης τοῦ εἶπε:

— Τέλειωσε πειὰ; θὰ σκοτώσω τὸν Γιαγκού-

Αὐτὸς ἦτο ὁ ληστής Μπλαντέμης, ὁ ὁποῖος ἐσκόπευε νὰ φονεύσῃ τὸν Γιαγκούλαν διὰ νὰ πάρῃ ἀμνηστία.

κα καὶ θὰ πάρω ἀμνηστία. Ἐσεῖς κάνετε ὅ,τι θέλετε. Τραβήχτε γιὰ τὴν Ἀλβανία ἢ παραδοθῆτε.

Ὁ Παπαγεωργίου ἀντελήφθη πλέον ὅτι ὁ Μπλαντέμης εἶχεν ἀποφασίσει πλέον νὰ φονεύσῃ τὸν Γιαγκούλαν διὰ νὰ λάβῃ ἀμνηστία. Ἀφῆσε τὸν λήσταρχον μόνο καὶ ἐτραβήθη πρὸς τὸ βᾶθος τοῦ δάσους, ὅπου ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἐξηφανίσθη.

Ὅπου ὁ Γιαγκούλας εἶδοποιεῖται.

Ὁ Γιαγκούλας, κουρασμένος ἀπὸ τὰς περιπλανήσεις, διότι μὴ λησιώμενος εἶχεν εἰθῆ πεζὸς ἀπὸ τὴν Κοζάνην εἰς τὰ Σέρβια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶχεν ἀνεβῆ μέχρι τοῦ μεγάλου δάσους ὅπου ἐλημερίαζεν ἡ συμμορία τοῦ Γιαγκούλα.

Ἐκοιμάτο λοιπὸν ὁ Γιαγκούλας, ὅτε ἠσθάνθη μίαν βαρεῖαν χεῖρα νὰ τὸν σκουνητῆ.

Ἠγέρθη ἀμέσως, ἔσπευε τὸ περιστροφόν του κ' ἐώραξε:

— Ἄτιμε, ὁποῖος κι' ἂν εἶσαι... Σ' ἐφαγα. Ὁ ἀγνωστος ὀπισθοχώρησε διὰ νὰ μὴ ἐξαγακθῆ τὸν Γιαγκούλα νὰ τὸν πυροβολήσῃ. Ἐστάθη ὀλίγα βήματα μακρὰν καὶ ἀπήντησε:

— Ἐγὼ 'μαι, ρε Φώτη. Ἐγὼ ὁ Παπαγεωργίου. Σήκω κ' ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

— Εἶσαι ὁ Παπαγεωργίου; Σὲ βλέπω... Ποῦ με ζετρούπωσες; εἶπεν ὁ Φώτης με ἥρεμον τῶρα φωνὴν διότι ἔβλεπε ὅτι δὲν εὐρίσκειτο ἀπέναντι ἐχθρὸν, ὅπως ἐνόμιζεν, ἀλλ' ἀπέναντι φίλου. Ὁ Παπαγεωργίου ἐπλησίασε τὸν Γιαγκούλα κ' ἐκάθισαν καὶ οἱ δύο σταυροπόδι, ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου μέσα εἰς τὰ βᾶτα.

— Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς ἀκούη κανένας ἐδῶ, εἶπεν ὁ Παπαγεωργίου.

— Λέγε γρήγορα, ἀπεκρίθη ὁ Γιαγκούλας. Ἐδῶ πέρα ποτὲ κανένας δὲν ἔχει ἀσφάλεια. Τ' ἀποσπάσματα τριγορνᾶνε σάν τῆς σφίγκας.

— Ἄκουσε, Φώτη, ἤρχισε ὁμιλοῦν ὁ Παπαγεωργίου. Θέλεις νὰ ζήσης στὸ ἐξῆς ἐλεύθερος;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Φώτης καὶ μίαν μυστηριώδης σκιὰ διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Γιατί ὄχι;

— Γιατί ἐλευθερία γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει ὅταν δὲν εἶμαι στὸ χωριό μου, κοντὰ στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα μετ' ὅλην τὴν καρδιά. Πές μου τώρα ἐνῶ μπορῶ νὰ πάω στὸ χωριό μου; Μόνον ὅταν ἔχω μίαν συντροφιά ἀπὸ δέκα παλληκάρια μπορῶ νὰ μπῶ. Καὶ θὰ μπῶ τότε ὡς ἐχθρὸς κι' ὄχι ὡς φίλος. Θὰ μπῶ νὰ τιμωρήσω ἐκεῖνους ποὺ μοῦ κλέψαν τὴν εὐτυχία, ποὺ μοῦ πήραν τὴν ἀγάπη μου, ποὺ με συκοφάνησαν ὑστερα, ποὺ χώσανε στὴν καρδιά μου τὸ δίκικο μαχαῖρι τῆς ἀδικίας κ' ἀνάγκασαν ἐμένα τ' ἀρνᾶναι νὰ γίνω λύκος, ἐμένα τὸν ἦσυχον καὶ τὸν τρυφερὸ νὰ γίνω ληστής. Ἄν ἔχγε τώρα τίποτ' ἄλλο νὰ μοῦ πῆς πῆς μοῦτο.

— Ἀφοῦ δὲν θέλεις νὰ ζήσης ἐλεύθερος, ἀπήντησε μυστηριώδως ὁ Παπαγεωργίου, πρέπει ἀμέσως νὰ σηκωθῆς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό. Νὰ φύγῃς ἀμέσως ἂν θές τὴν ζωή σου.

Ὁ Γιαγκούλας ἐπετάχθηκεν ὀρθιος. Ἐκάρφωσε τὰ μάτια του στὰ μάτια τοῦ Παπαγεωργίου, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸν ὄμον, τὸν ἐκίνησε μίαν διὸ φορὸς καὶ τοῦ εἶπε:

— Σύντροφε, δὲν εἶνε ὥρα τώρα γιὰ παιχιδία. Στὴ θέσι ποὺ βρισκομαι δὲν μπορῶ νὰ κάθουμαι καὶ νὰ λῶ αἰνίγματα.

Μίλα, ρε Κώστα καθαρά. Τί θές νὰ πῆς;

— Ὅτι ἂν μείνης μαζί μετ' ἡν συμμορία μας καὶ μετ' ἡν συμμορία τοῦ καπετάν Μπλαντέμη τὸ κεφάλι σου κινδυνεύει, ἀπήντησεν ὁ Παπαγεωργίου.

— Ἀνεῖναι γραφτὸ νὰ τὴν πάθῃ ἡ συμμορία ἀπὸ κανένα ἀπόσπασμα, ἂς πάω καὶ ἐγὼ μαζί μετ' ἄλλους. Ἐτοί καὶ εἶμι ἀποφασισμένος εἶμαι, εἶπε τότε ὁ Γιαγκούλας μὴ ὑποψαζόμενος περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται.

Ὁ Παπαγεωργίου ἀφῆσε νὰ πλανηθῆ εἰς τὰ χεῖλη του ἕνα μικρότατον χαμόγελο καὶ εἶπε:

— Θὰ στὰ πῶ καθαρώτερα, ρε Φώτη, γιὰ νὰ τὰ καταλάβῃς. Ὁ Μπλαντέμης θέλει νὰ σε σκοτώσῃ...

Ὁ Γιαγκούλας ἐταράχθη ὡς ἐάν διήλθε τοῦ σώματός του ἡλεκτρικὸν ρεῦμα...

— Νὰ με σκοτώσῃ; διέκοψε. Τί λές ρε Κώστα;

— Νὰ σε σκοτώσῃ γιὰ νὰ πάρῃ ἀμνηστία.

Εἰς τὸ προσέχες:

Ἡ ἀγαπημένη τοῦ Γιαγκούλα αἰχμάλωτος τῆς συμμορίας τοῦ Μπλαντέμη. Ἡ τρομερὰ ἐκδέξεις τοῦ Φώτη Γιαγκούλα.